

“

TELETEKST DERGİ

Eski Teletekste Yeni Adet

”

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

HAZAL ARTUĞ

İNSAN HARCİ

İBRAHİM KARAKUŞ

BİLİNMEYENLERLE YARIŞILAN ÖMÜR

MİNERVA

SİR(İ)

SALİH

HAYATIM

SUAT ARSLAN

RARE

HAZAL ARTUĞ / İBRAHİM KARAKUŞ

SEVGİ ÜZERİNE

İNSAN HARCİ

Dünyaya gelen her insanın hamurunda başka başka malzemeler var. Hepimiz farklı yerlerde şekillenen, farklı derecelerde pişen birer kekiz belki. Kek yapmak kolay gibi görünse de aslında ciddiye almamız gereken bir olay. Merak etmeyin bu mükemmel kek tarifi yazısı değil. Ama kek yaparken harcı oluşturan malzemeler, oranları, fırının sıcaklığı çok önemli. Bir insanı dünyaya hazırlamakta öyle.

Ne ekersen onu biçersin sözünde anlatılmak istenilen gibi, harca ne koyarsan hamurunda da o oluyor. Sevgi, merhamet, şefkat, dürüstlük, vicdan, empati gibi kavramları benimser ve yaşamında kullanırsa insan, onların açtığı yolda ayağı dikenlere batsa da bazen, ilerler. Bir gün yola yapışsa dahi kalkmasını bilir ve devam eder. O gücü kendinde bulur. Öğrenmiştir çünkü düşmanın insanca olduğunu. Hayat bildiği gibi gelirken üzerine, o kucak açar.

Bu kavramlardan eksik olan insan kendini kaybolmuş hisseder. İçindeki öfkeyi, karanlığı gittiği her yere bulaştırır. Bir yerde sevgi tomurcuğu görse üzerine basar geçer. Öyle öğrenmiştir çünkü. Kalbi katılmış, insanlara karşı duvar olmuştur. Yanına kimseyi yaklaştırmaz. Yaklaştırmak istese de sahip olduğu dikenler buna izin vermez. Hayatta hep acının onu bulduğunu, yüzünün hiç gülmeyeceğini düşünür. Çünkü insan, acı durumları daha çok sever. Her şeyin geçiciliğine rağmen acıya yapışmak, bildiği ve güvende hissettiği alan olur. Çıkmak istemediği korunaklı ve karanlık çamur deryasında, payına düşeni bekler.

İsterdim ki her insan iyi olsun. İyi olmamak, kötülük yapmak için sebepler arayıp bulmak yerine, sevginin ve mutluluğun bulaştırıcılığından yararlınsın. Ama bu maalesef her zaman ve herkes için geçerli olmuyor. Kötüden gelen çamurlar biz iyi insanları da kirletiyor. İnsanca yaşayıp gitmek varken, birbirimize zarar veriyor, savaşıyoruz. Dünyayı böyle bir hale getirenlere inat, içeriye girerken yanımıza aldıklarımız bizi kurtaracak belki de.

Harcımızda hep güzellikler olsun. Bu güzellikler ruhumuzu beslerken inanın bana yaşamak daha kolaylaşacak. Bazımıza öğretilen kötülüğe rağmen yine de başka bir yol her zaman mümkün. Yeter ki seçmek isteyelim. Hayat biraz da seçimlerden ibaret. Seçimlerimizin bizi mutlu etmesi, hayatımızı güzelleştirmesi dileğiyle.

HAZAL ARTUĞ

BİLİNMEYENLERLE YARIŞILAN ÖMÜR

Başlığa aldanmayın, daha annemizin karnına girmeden başladı bizim yarışımız. Hayata tutunmayı, bir şeyler kazanmak için elimizden geleni yapmayı, aslında daha doğmadan öğrendik. Kim bilir, belki de daha doğmadan tüm enerjimizi harcayarak yorulduk da ondandır bu halsizliğimiz.

Haberimiz olmadan katıldığımız bu yarış, bir şekilde kazandık. Kazandığımız yarış, bize daha farklı yarışlara katılma hakkı kazandırdı. Konuşmayı, yürümeyi, koşmayı, zıplamayı, hafızada tutmayı, sevinmeyi, üzülmeyi, affetmeyi, sinirlenmeyi ve daha birçok davranış ve duygu paketi, yüklendi bizlere.

Bazı fiziksel özelliklerimiz de değişti. Bizim seçmediğimiz fiziksel özelliklerimiz, yine bizim seçmediğimiz şekilde değişmeye devam etti. Hala bazı şeylere karar veremiyoruz. Herhalde bunun bir yaşı vardır diyerekten, devam ediyoruz umutlu bir şekilde yaşamaya.

Sonrasında okullara gönderilmeye başlıyoruz. İşte asıl rekabet, buralarda başlıyor. Daha düz çizgide tam olarak yürüyemezken, geleceğimiz hakkında çizgiler çekiliyor, bu okullarda. Belki okulun bir aşaması bittiğinde bir daha hiç görmeyeceğim çocuklarla, başarılarımız kıyaslanıyor. Üzülüyoruz, belki de o çocuklardan nefret ediyoruz. Kıyaslanmasak büyük ihtimalle nefret etmezdik. Fakat rekabet işte. Rekabetin kelime anlamını bilmiyor ama o davranışın verdiği duygularla okullara devam ediyoruz.

Stresli bir yaşam değil mi? Herkes evet diyor ve sizi okul dışı aktivitelere yazdırmaya çalışıyorlar. Müzik, spor, resim, dans vb. kurslara başlıyorsunuz. Belki de buradan ilerleyeceksiniz. Mutlu hissettiğiniz için de bu kurslardan ilerlemek ve bu alanlarla ilgili bir meslek sahibi olmak çok mantıklı geliyor.

Ortaokula başlıyorsunuz, yaklaşık 10 yaşında. Size “ 4 yıl sonra sınavınız var. Şimdiden hazırlanmaya başlayın.” deniliyor. Yine bir rekabet demek bu. Yanınızdaki sıra arkadaşınız, 4 yıl boyunca bir sürü hatıra, güzel anı biriktireceğiniz arkadaşınız, sizin rakibiniz oluyor. Nasıl bir mantık bu, ben onu geçince sevinecek miyim?

Belki siz sevinmeyeceksiniz. Ama aileniz, tanıdıklarınız, kısacası çevreniz sizin sevincinize ortak olacak. Liseye başlayacaksınız. Tam yeni bir sınavdan çıkmışken yine bir ses “ 4 yıl sonra sınavınız var. Şimdiden hazırlanmaya başlayın.” diyor. Bunu daha önce de duymuştunuz. Yine başlıyorsunuz bir rekabet için hazırlanmaya. Yine aynı duyguları paylaştığınız arkadaşlarınız, sizin rakibiniz oluyor. Bu sefer sadece durum birazcık daha ciddi. Artık mesleğinizi belirleyeceğiniz bir sınav olacak bu.

Sonucunda üniversiteyi kazanıyorsunuz. İstedığınız bölümden ilerliyorsunuz bu süreçte. Ayrıca da yarı zamanlı, bölümünüzle alakalı bir işte çalışıyorsunuz. Hem işi öğreniyor, hem de okulda öğrendiklerinizi sahada uygulama imkanı buluyorsunuz. Koşuyorsunuz oradan oraya. Okul bitiyor ve yarı zamanlı çalıştığınız iş, artık sizin tam zamanlı işiniz oluyor.

Orada kalmak için eğitimlerden eğitime koşuyor, sürekli kendinizi geliştiriyor ve çabalıyorsunuz. Hala tam olarak kiminle rekabet ettiğinizi bilmiyorsunuz. Tüm bu okul ve iş bulma süreci, ortalama 25 yılınızı alıyor. 25 yıl boyunca sadece rekabet duygusuyla büyüyor, yetmiyor büyümeye devam ediyorsunuz.

Okul okurken belki de en yakın arkadaşınızı, iş hayatınızda da ömrünüz boyunca hiç karşılaşmayacağınız insanları, üzdünüz ve belki de kötü hastalıklarına sebep oldunuz. Çok garip veya üzücü değil mi, böyle düşününce? Fakat maalesef ki hayatın gerçeği bu.

İBRAHİM KARAKUŞ

SIR (1)

Biraz yaklaşsana

-Bana mı diyorsunuz?

Evet evet lütfen biraz yaklaş.

-Buyurun sizi dinliyorum.

Onu gördün mü?

Kimden bahsediyorsunuz?

Bir iskemleyi işaret ederek

Sanırım o kendini asacak, onu durdurmalsın. Acele et!

-Ama orada kimse yok efendim, emin misiniz?

(Sonra ayağı kalktı ve iskemleye oturdu)

Peki ya şimdi, şimdi görüyor musun? O kendini asacak, ona yardım et

-Neler olduğunu anlayamıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?

(Birden pencerenin açıldığını, etraftaki şeylerin uçuştüğünü gördüler. Başta kimse kıpırdamadı, ama az önce yardım isteyen adam büyük bir soğukkanlılıkla pencereyi kapattı. Uçuşan eşyaları düzeltti ve yine iskemleye oturdu.)

Sana bir şeyler anlatmak istiyorum çocuk. Beni dinler misin?

-Dinliyorum efendim.

Seninle burada uzun vakitler geçirdik, bana yemek yapıp, sorularıma cevap veriyorsun, ama merak ettiğin bir şey yok mu?

Buraya neden geldiğini bilmek istemiyor musun?

-Bana size bakmam söylendi. Bunu hayatımın vazifesi haline getirdim. Başka amacım yok, hedefim yok. Sadece en iyi şekilde bakımınızla ilgilenmek istiyorum.

Nerden geldiğini hatırlıyor musun?

-Evet efendim.

Peki orada ne yapıyordun?

-Hiçbir işe yaramıyordum. Bana ihtiyaçları yoktu, beni sevmelerini gerektirecek tek bir sebep yoktu.

Onlar ailen miydi?

-Hayır efendim

Peki kimlerdi?

-Bilmiyorum, kendimi bildim dediğim zamanlar, onların yanındaydım.

Sana nasıl davrandılar?

-Boşluk

Nasıl yani?

-Sanki ben yok muşum gibi. Size bir sır vereyim mi?

Görünmezlik gücüm var. Ama ben bu gücü hiç sevmiyorum.

Neden sevmiyorsun?

-Çünkü hiç arkadaşım olmadı bu güç yüzünden. Onu kontrol edemiyorum.

Ne zaman ortaya çıkıyor peki?

-Sizin yanınızdan ayrıldığım zaman.

Anlıyorum, zor olmuş olmalı senin için.

Ama siz beni görmüyorsunuz efendim. Bana bakarak adımı söylediniz.

Ben adını bilmiyorum, sana sadece “çocuk” dedim.

-Burada benden başka kimse yok, o zaman adım çocuk, değil mi efendim.

Ah, hayır o senin ismin değil.

-Neden?

İlerde benim gibi olduğunda sana gülerler. Sana bir isim verelim.

-Sizden başka kimse beni görmüyor, dedim ya hemen unutmuşsunuz. Bu benim sihirli gücüm, belki de lanetim.

Adın Sasha olsun.

-Sasha mı, onu çok sevdim.

Beğnemene sevindim. Sabah mutfaktan sesler geliyordu. Ne yaptın da o kadar uzun sürdü?

– Size çok sevdiğiniz elmalı kurabiyelerden yaptım. İlk başta hepsi bozuk gibiydi.

Tekrar tekrar deneyince en güzelini yaptım. Özel bir malzeme ekledim içine.

Sevgi mi?

-Hayır, efendim bu bir sır. Size daha sonra açıklayacağım, önce yiyin lütfen.

Bana hayatı tekrar sevmem için şans tanıyorsun çocuk aman Sasha. Bu isme alışmam biraz zaman alacak.

-Önemli değil efendim. Daha 5 dakika önce bir adım bile yoktu. Neden sevmiyorsunuz ki hayatı, sizinde mi görünmezlik gibi kötü bir gücünüz var?

Al bakalım, biraz da sen ye elmalı kurabiyeden.

(Konu değişti ve orada kapandı. Ne Sasha, ne de yaşlı adam bir daha bahsetmediler. Birgün evin kapılarını hızla çalan ve bağırarak kapıyı açmasını söyleyen bir adam geldi. Sesi endişeli geliyordu.)

MİNERVA

HAYATIM

Buradan yak
Burudan devam et
Buralar çok yavan
Karın tokluğuna adanan ömür törpülerimi kumarda kaybettim
Cebe biraz tütün giriyor řu aralar
Malûm hisler para etmiyor
Ki kumarbazsan kaybedecek şeylere değer biçmezsin
Yani insan olmak önemsizleşiyor cebe tütün girince
Mahallede konuşulur yeni bir dal bulmuş
Dalın ucu yosunlu diğer taraftı kurumuş
Yeni hikayelere cepte tütünle girersen kimin kokusu siner üstüne
Aynı atın üzerinde geçen hikayeler masallar bana göre değil
Kaybedecek bir şeyin olması kumar oynamanı gerektirmez
Oluru nedir diye düşününce
Galiba hayatı yaşamanın oluru yoksa
Kaybetmeye mahkum hissediyorsan
Sebebi cebindeki tütün değil de alçak gururun
Gözlerin uyuşana dek seyretmeye doyamadığın zarafete alışmak
Ve kumar değil bu sefer yaşamak dediğin şey oluru bu işin
Neyse ki umutluyuz
şimdilik mutluyuz
Afyon kokan ve akılda kalıcı birkaç kare uğruna düşünmeden peydahlanan yastıklarda uyuyoruz
Bazen uyandırıyoruz ki
Hiç uyanmamak her şeye rağmen makul geliyor
Ama bedel ödemek değil hayat bu
Amasız küfürler eşliğinde
Amanstız sabırlarla süren
Cebe giren tütünün istikakını yapan
Yaşadığı her dakikayı geçmişe yorup da incinen yüreklerin hayatı
İleriye ah çekip mutluluk özlemleri beklenen çıkmazların içinde
Her dakika baştan aşağı kesilircesine geçen ıstırap dolu çaresizlik
Ve dahi anlayış beklentisi içine giren mahkûmlar, gurbetçiler, muhtelif fukara uzantıları
Fetva veren kodamanların arasında kullanılması muhtemel inci taneleri
Ve yine benim cebimde tütün
Elimde global çağın en değer biçilen yadigarı

Kolumda sevgili varken

Omzundan yükü, çaresiz kalan nefeslerimi alan yukarıdaki mi yoksa yanımdaki meleğe mi teşekkür etmeliyim

Ne bel ağrısı ne göz kuruluğunu umursamadan konuşabildiğim zamanlar bile uzatmadan geçiştirdiğim sözleri dizisini anarak

(Allah'tan ümit kesilmez ki bizim karnımız doysun)

Her zamanki iş önlüğümün altına bu sefer hırsını gizledim

Alın damarlarım çatlayana kadar çektiğim öfkenin bedelini ödemek sizin

Ceremesini çeken hayatım

SALİH

RARE

Ben ne istediysem onu aldım hep. Kebapçıya oturdum bir gün. Menüye duygusal bir bakış atıp nazikçe çevirdim ve kapattım. Karışık ızgara dedim. Neyi neyle karıştıracaklarını düşünsün onlar. Vakitten tasarruf kapı önüne çıkıp sigara yaktım. Garson çocuk yeri süpürüyordu. Yanan şeylerin kül olma hobisi , Newton ve iki seçimidir işçi partisi damgalı oy pusulam . Akli karışma sırası bendeydi. Sigarayı avucumda söndürüp cebime iliştirdim , usulca oturdum sandalyeme. Çantamda kağıt çıkarttım koydum masaya . Kağıtları tek sayılara katlamak sinir bozucudur. Asimetrik duruşları beceriksiz hissettirir. Dozu arttırmaya hiç ihtiyacım yok. Simetrik ve tek sayılı kağıdımı çıkarttım. Garsonun eskimo görmüş deve misali geniş getirişlerine aldırılmamak zor geliyordu. Hadisene bakışı attı nasılsa o. Kalemıraşınız var mı dedim. Sorumluluklardan kaçmak benim işimdir. Hiç unutmam bir keresinde çok unuttuğumu fark etmiştim. Derhal yalan söyledim ve bunu mesleğe dönüştürdüm. Kalemıraşı küstah bir deve gibi masaya bıraktı. Bana yazmaktan başka çare bırakmayışına sinirlenmemek zor geliyordu. Kalemıraşı alıp servis çatalıyla açtım. Garson tabağı uzattı (Dilimin ucuyla ıslatıp , şhadetle marifetli parmağım arasına sıkıştırdım.) , yalnızca kanat bulunan tabağı. Gözü kalemıraşa seyirdi. Elimle kapattım ve cebime soktum. Birkaç lira uzattım. Yedim yemeği uslu ve kanlı.

SUAT ARSLAN

SEVGİ ÜZERİNE

Geçmişten bugüne ve hatta gelecekte de varlığını sürdürecektir, bizi kuşatacak bir duygu var: Sevgi. Doğduğumuz günden, ölüncüye kadar ki süreçte insanın en temel ihtiyacı bu duyguya sahip olmak ve onu yaşamak. Sevmeyi, sevmeyi hepimiz isteriz, umarız. Birine duyulan sevgi de olabilir bu kendimize duyduğumuz ve duymamız gerektiğimiz sevgi de.

Sevmekle başlar her şey. Sevince bir adım atmış oluyoruz hayatın renkli sayfasına. Herkes sevgiyi arar ve ister. Sonra biri geliyor hayatınıza ve tüm arayışlar son buluyor. Gözlerinin içine baktığınızda, kalbini tanıdığınız da tamam, bu diyebiliyorsunuz. Hissediyorsunuz bunu. O andan itibaren kalp bir başka atıyor, akıl bir başka düşünüyor. Tüm duygular birbirine karışıyor. Büyük bir sessizlikten sonra hayatınızda bir senfoni başlıyor. Hiç susmayan bir müzik. Duymayanlara dans edenler deli gözükür. Sevgi de aşkta bir delilik hali olabilir belki. Ama ister delilik hali olsun ister akli başında ki halimiz olsun yine de sevelim. Sevginin sıcaklığını duymak, kucak açmak çok güzel bir hal. Karanlığın içine doğru yakılan bir mum gibi.

Onca insan varken, onca kalabalığın içinde sizin için atan bir kalbin varlığını bilmek ve bunu duyumsamak tarifi zor bir olay. İlk başlarda anlaşılmasa da ruhumuzda açılan yaraların çatlaklarından içeri sızıyor sevginin ışığı. O andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Eski yaralarınızın izine gülümseyerek bakabiliyorsunuz.

Genelde sevginin daha güvenli bir liman, aşkınsa çok fırtınalı bir deniz olduğunu düşünüyorlar. Aşk bir gün bitse de sevginin kalıcılığı baki. Ben ikisinin de sürdürülebilirliğine inanıyorum. Biri bitip, biri kalmıyor. İki kardeş gibi birlikte kalplerimiz de yer aldıklarını düşünüyorum. Aşkın getirdiği tutkulu hal, sevginin getirdiği şefkatle buluşunca başka bir karışım oluyor. Güzel bir denge.

Yazıyı ortak yazdığım insanla bu dengeli halin her zaman sürmesini ve müziğin hiç susmamasını diliyorum.

En temel ihtiyaçlarımızdan biri olan sevgi, ömrümüz boyunca da en temel ihtiyaçlarımızdan biri olmaya devam edecek. nk sevgi sayesinde, tüm olaylara bakış aımız değişiyor ve bu değişen bakış açısı sayesinde de olaylara, daha güzel bir pencereden bakabiliyoruz.

Kötü bir olay yaşadığımızda sevgi, bizi o olayın üzüntüsünden kurtarabiliyor ve yaşanılanların geçiciliğini kanıtlıyor, bizlere. Yani tutunacak bir pozitiflik oluşturuyor. Bazı insanlarsa hayata tutunacak bir dal. Bu durum oluşmayınca da yanlış davranışlar ve düşünceler ortaya çıkıyor ve haliyle yaşam kalitemiz düşüyor.

O yüzden sevgi, bulunduğunda değeri bilinmeli ve ne olursa olsun peşinden gidilmesi gereken bir duygu. Kim size bu duyguyu yaşatıyorsa, onlar veya onunla geçirdiğiniz dakikaların nasıl geçtiğini bile anlamıyorsunuz. Nerede olursanız olun, her yer sizin eviniz gibi sıcak ve huzur dolu oluyor. Bu dakikaların artması için yaşıyorsunuz gibi geliyor, size hayatınız. Bu duygu bir de karşılıklı olunca, işte o zaman size müthiş bir yaşam sunulmuş oluyor.

Hayat kaliteniz en dipteyseniz, tavan noktaya çıkmış oluyor. Yaptığınız ve uğraştığınız her şeyi sevgiyle yapıyor, onların da kalitesini arttırıyor. Kısacası, elinizden çıkan her şeyi daha anlamlı hale getiriyorsunuz. Sadece yaptığınız işlerle kısıtlı kalmıyor tabi. Yrdğnz yollar, dinlediğiniz müzikler, çektiğiniz resimler ve izlediğiniz manzaralar da size daha anlamlı geliyor. Neyi beğendiyseniz veya neyle uğraştıysanız, sevgiyi paylaştığınız insanla paylaşmak istiyorsunuz. Bizim de bu dergiye ve yazıyı paylaştığımız gibi...

HAZAL ARTUĞ
İBRAHİM KARAKUŞ

EDİTÖRLER

HAZAL ARTUĞ

İBRAHİM KARAKUŞ

MİNERVA

MAİL: teletekstdergi@gmail.com

INSTAGRAM: teletekstdergi

TWİTTER: @teletekstdergi

YAYIN SONA ERDİ.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...

